

ת"פ 9002/08/13 - מדינת ישראל נגד רמי כהן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 9002-08-13 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רמי כהן

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

כנטען בכתב האישום, ביום 8.9.11 בשעה 21:25 או בסמוך לכך, הגיע כוח בילוש משטרתי לבית הנאשם ברחוב בירושלים, על מנת לבצע חיפוש על פי צו שהוצא בעניין זה.

הבלשים, עם כניסתם לדירה, הציגו את הצו לנאשם. הנאשם, בתגובה, החל להשתולל וכן הטיח ברצפה קופה מלאת מטבעות תוך שהוא אומר לבלשים: "אתם לא תערכו חיפוש, על גופתי המתה".

הנאשם לפת את השוטר א. י. מאחור ונשך אותו בידו השמאלית, וכן בעט בו ברגליו, קילל אותו והתנפל עליו באגרופים, וכן בעט בשוטר א. ס. .

הנאשם נעצר, נלקח לתחנת המשטרה, ובזמן זה התגלה בחדרו של הנאשם בביתו סם מסוכן מסוג חשיש במשקל 10.3 גרם.

בהגיעו לתחנת עוז, החל הנאשם לקלל את יומנאי התחנה, השוטר ב. ש. באמרו: "אני אזיין אתכם שרמוטות, מי אתם שתעצרו אותי, אני אעשה מה שאני רוצה, אני אזיין אתכם במח"ש", והתקרב לעבר דלת היציאה מיומן התחנה.

יומנאי התחנה ניסה למנוע מהנאשם לצאת מהחדר תוך שהוא תופס בשרשרת האזיקים שלידו. הנאשם סובב את ידיו, תפס את אצבעותיו של היומנאי בין אזיקי הרגליים ותפס אותו ברגלו. היומנאי ניסה להכניסו לתחנה פנימה, אך הנאשם החל להשתולל, דחף את היומנאי והפך ספסל אשר היה מוצב בכניסה לתחנת המשטרה.

בשל כל אלו, הואשם הנאשם בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ואיומים, על פי סעיפים 192 ו-274(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 וכן עבירה של החזקה ושימוש בסם מסוכן על פי סעיף 7(א) לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג - 1973.

תשובה לאישום

הנאשם בתשובתו לאישום כופר במיוחס לו בכתב האישום.

לדבריו, צו החיפוש מעולם לא הוצג לו, והבלשים אשר נכנסו לביתו הם אלו אשר תקפו אותו.

הנאשם הכחיש את עובדת מציאותו של הסם המסוכן בביתו, אך בהמשך תיקן את תשובתו לאישום והודה באחזקת הסם המסוכן בפה מלא (ביום 6.7.14, עמ' 6 לפרוטוקול).

בכל הכרוך באירועים המיוחסים לו שאירעו, לכאורה, בתחנת המשטרה, גורס הנאשם כי מעולם לא ניסה לצאת מיומן התחנה או לברוח מהמקום, ו"מעשי האלימות" המיוחסים הם פירוש מוטעה של תגובותיו לכאב אותו חש ואשר מקורו אשר הפעילו האזיקים על פרקי ידיו, והכל לאור בעיה רפואית שעניינה פריקות חוזרות ונשנות של כתף ימין ממנה סבל הוא באותה העת.

כתב האישום נשא 12 עדי תביעה, אולם הוספו לו שני עדים נוספים (מוחמד קרעין ומדלן כהן). מחלוקת התגלעה בין הצדדים בעניינה של עדת תביעה מס' 14 (מדלן כהן - אחותו של הנאשם).

ב"כ הנאשם התנגד לתיקון כתב האישום בעניין זה מאחר והוא ייעד עדה זו כעדת הגנה, ואף ראיין אותה כהכנה לעדותה. בסופו של יום, התרתי את התיקון, מאחר שסברתי כי עדה זו תעיד בפניי, אם כעדת תביעה ואם כעדת הגנה, מאחר וחומר החקירה בעניינה היה מצוי בידי הצדדים עוד מתחילת הטיפול בתיק, ומשכך, לא ראיתי כל פגיעה אפשרית בהגנתו של הנאשם. הנאשם יוכל לחקור את העדה באמצעות בא כוחו, לאחר שהיא תיתן את גרסתה הראשונית כעדת תביעה, והראיון המקדים שביצע עימה יכול לסייע לו בכך, ובכל אופן לא תיגרם להגנתו של הנאשם כל נזק.

סופו של יום, התיקון הותר והעדה האמורה העידה יחד עם ארבעת השוטרים והבלשים, מושאי כתב האישום.

כמו כן, הוגש לי תיק מוצגים מוסכם אשר כלל בתוכו עשרה מוצגים. המוצגים שסומנו כת-6/ת-10 עוסקים בסם אשר

נתפס בבית הנאשם, ואשר בהחזקתו הוא מודה, כך שלא ראיתי צורך לפרטם.

ראיות המאשימה

עם זאת, אלו המוצגים הרלבנטיים אשר נכללו בתיק זה:

ת/1 - הודעת הנאשם מיום 8.9.15 בשעה 02:19. על פי הודעה זו, הכחיש הנאשם כי הכה את השוטרים, ואף טען כי הם "**תקפו אותי**" (ש' 6-7).

הנאשם אף מתאר כי "**עלינו לבית...הבלש...התפרץ והדביק אותי למיטה**" (ש' 16-18), אך מכחיש במרץ את הנשיכה או המכות המיוחסות לו (ש' 32-33).

בהמשך הודעתו, מכחיש הנאשם אף את התפרעותו בתחנת המשטרה וטען כי "**זה השוטר הפך אותי על הספסלים ועל כל החדר**" (ש' 49 וכן ש' 97-106).

ת/2 - תמונות הבלש י זרועו הפצועה. בתמונה ניתן לראות פגיעה בחלקו הפנימית של זרוע שמאל של השוטר י.

ת/3 - תמונות חדר החקירה בתחנת המשטרה. בתמונה ניתן לראות כי במקום כסאות הפוכים ומסמכים שונים מוטלים על הרצפה.

ת/4 - תעודה רפואית בעניינו של השוטר י ואשר ממנה ניתן ללמוד כי נצפה "**סימן נשיכה בזרוע שמאל, ללא פצע פתוח...**".

ת/5 - תעודה רפואית בעניינו של השוטר ב. ש. .

ת/11 - דו"ח מעצר שנחתם על ידי השוטר אמיר סמאני ובו נרשמו דברי הנאשם לפיהם: "**אני מצטער על ההתנהגות...הסמים שלי**".

ת/12 - צו חיפוש מיום 17.8.11, נשוא התיק דנן.

מוצגי הגנה

נ/1 - דו"ח חיפוש מיום 7.9.11 לפיו נתפסה בביתו של הנאשם חתיכת חשיש, אך הוספה הערה לפיה "**במהלך החיפוש רמי ניסה להמלט ולתקוף שוטרים...היה שימוש בכוח ובתרסיס פלפל וכן האב ניסה להוציא אותו מהחדר...**".

עדי המאשימה

ראשית, העיד בפני **רס"ר א. י.**

רס"ר י סיפר בעדותו לפני כי הגיע לביתו של הנאשם, פגש בו ובאחותו מחוץ לבית, ועלה עימו לדירה. בעת שהחל החיפוש, נשמעו קולות "**של זריקת חפצים וצעקות**", ואז הבחין בנאשם רץ לעברו ותפס אותו באמצעות יד שמאל. אחותו של הנאשם ואביו ניסו למשוך את הנאשם מהשוטר י, תוך שהוא חש בכאב חד בזרועו, שמקורה, כך הבין בדיעבד, בנשיכה שנשך אותו הנאשם (עמ' 9 ש' 25 ועד עמ' 10 ש' 3).

עקב נשיכה זו, נפלי י על המיטה שהייתה במקום, ואז הגיע לעברו הנאשם והחל לתקוף אותו ב"**איזור הבטן**", או אז ניגש השוטר סמאני וניסה לסייע לו ולחלצו מבני המשפחה, בהמשך, נעשה שימוש בגז פלפל על מנת לסיים את התקיפה (עמ' 10 ש' 11-3).

י מוסיף ומציין כי זווית האחיזה בה לפת את הנאשם באמצעות יד שמאלו, ומקום הנשיכה בחלקה הפנימי של זרועו הימנית אינו מותיר מקום לספק באשר לזהותו של הנושך, הוא הנאשם עצמו (עמ' 12 ש' 20-30). לשיטתו, אמי סמאני מפקדו, ככל הנראה לא ראה את הנשיכה בשל זווית עמידתו במקום, אך הוא לא היה נחרץ באשר לנקודה זו (עמ' 14 ש' 1-4).

לשאלת הסניגור בדבר הצגתו של צו החיפוש, מציין העד י כי הוא עצמו לא הציג את הצו, ולא זכור לו מי עשה כן (עמ' 14 ש' 22-28).

אחריו העיד בפני מפקדו, **מפקח אמיר סמאני**.

סמאני סיפר כי הגיע למקום, שוחח עם הנאשם ואף ביצע חיפוש בהסכמה על גופו, אולם משעלו לדירה וצויין בפניו כי יש בידיו צו חיפוש, הרי שהוא "**התהפך**" והחל להשתולל, הטיל לרצפה קופת צדקה שהייתה במקום, דחף אותו את י ואף "**שכב מעל א ונתן לו בוקסים בבטן**", תוך שהוא מציין כי המקום בו עמד לא אפשר לו לראות את הנשיכה (עמ' 15 ש' 24 ועד עמ' 16 ש' 26 וכן עמ' 18 ש' 14-20).

סמאני אף הדגיש כי הציג את צו החיפוש בפני הנאשם ואף הניח בידיו העתק של צו זה (עמ' 18 ש' 6). לאחר מכן, בתחנת המשטרה, המשיך הנאשם להשתולל ולהתפרע, תוך שהוא חובט את ראשו בארונות שהיו בחדר החקירות, עד שנרגע והתנצל על מעשיו (עמ' 17 ש' 12-19).

בסופו של יום, העיד בפני **רס"ר ב ש**, אשר תיאר את התנהגותו של הנאשם בתחנת המשטרה, את התפרעותו ואת הדרך בה ריסן אותו.

רס"ר ש סיפר כי הנאשם קילל והחל לנוע לכיוון היציאה מהחדר, תוך שש מבקשו שלא לעשות כן, ואז **"הוא עשה סיבוב ותפסתי אותו במותן על מנת להחזיר אותו אני רק זוכר שהוא דחף אותי והתחיל קרב ביני לבינו"** (עמ' 20 ש' 28-31).

לאחר מכן, מוסיף ש כי באותה העת הוא נעזר בקב"ים בשל פציעה מבצעית ממנה הוא סבל, ומשכך, הוא מתאר את ה"קרב" שתואר על ידו קודם לכן במילותיו שלו: **"הוא דחף אותי, כמעט נפלתי ואני אפילו זוכר שהיה וילון של החלון נפל עלינו...הוא התחיל להשתולל, הא הסתכל על תג השם שלי ואמר לי 'אתה ב אני לא אשכח אותך'"** (עמ' 21 ש' 2-7).

עדות הנאשם

הנאשם בעדותו לפני סיפר כי המתין מחוץ לבית עם אחותו בעת שבאו שני בלשים ושוחחו עימו. אחד מהם ביצע על גופו חיפוש חיצוני והשני ביקש ממנו לעלות לביתו. הנאשם מדגיש כי שאל לשם מה יש לעלות לביתו, אך הוא לא נענה.

בעת שנכנסו אל הבית, פנה אליו אחד השוטרים ועדכן אותו כי הוא מעוניין לחפש בביתו, אך לדבריו, לא הוצג כל מסמך או צו חיפוש מתאים. בהמשך, נכנס הנאשם לחדרו עם השוטרים ו"הכל היה רגוע", אלא, שבשלב זה ביקש אחד הבלשים לסגור את הדלת ואז מתאר הנאשם כי **"אני התנגדתי. הפעלתי קצת כוח כדי לקום...רציתי שמישהו יהיה נוכח בחדר"** (עמוד 23 לפרוטוקול שורות 8-13). עם זאת, טוען הנאשם כי לא נשך את השוטר ולא פגע בו (עמוד 25, שורות 20-22).

לאחר מכן, נלקח הנאשם למשטרה ונאזק בידיו וברגליו באופן הדוק אשר הכאיב לו עד מאוד. לדבריו, הוא החל לקלל את השוטר ש. אך לא ניסה לצאת מהמקום ולא היכה מי מהשוטרים (עמוד 23, שורה 31 ועד עמוד 24 שורה 3). הנאשם מוסיף ומכחיש כי איים על השוטר ש. (עמוד 25, שורה 32).

אחותו של הנאשם, הגברת **מדלן כהן**, העידה אף היא בפני.

גב' כהן סיפרה כי באותה העת נהגה להתנדב במשטרה, ומשכך, השוטרים אשר הגיעו לביתם היו מוכרים לה. לדבריה, אחד השוטרים ביקש מהנאשם לגשת איתו לפינה נסתרת, אך לא הוצג כל צו בעניין זה. בעת שנכנסו השוטרים לביתו של המשיב ולחדרו, אחד מהם, כך לדבריה, נעל את הדלת והנאשם **"רצה לפתוח את הדלת, המנעול נשבר או עף"** (עמוד 26, שורות 6-7). בעת הזאת, מציינת העדה כי שמעה בחדר **"דברים נופלים וצעקות די תנו לי לצאת..."** (עמוד 26, שורה 20).

בשלב זה נכנסה עדה זו לחדרו של הנאשם וראתה כי שני שוטרים מרתקים את הנאשם למיטה כשהוא אזוק, ותוך שהוא מנסה לקום מהמיטה אך לא הצליח, בשלב הזה הפעילו השוטרים כוח כלפי הנאשם עד כדי שפגעו אחד בשני ואף פגעו באימה (עמוד 26, שורות 17-21).

דין והכרעה

השוטרים המעורבים באירוע זה הכירו את הנאשם, ועל כך אין חולק.

מפגשים לא מועטים התרחשו ביניהם עובר לאירוע נשוא כתב האישום אשר נסתיימו ברוח טובה ובאורח שונה מזה המתואר בכתב האישום. זו גם, ככל הנראה, הסיבה לכך ששני בלשים בלבד נשלחו למשימת החיפוש המתוארת בכתב האישום.

האזנתי ברוב קשב לעדויותיהם של השוטרים, ומצאתי אותן כאמינות, רהוטות ונכוחות. לא זו אף זו. עדויותיהם משתלבות זו בזו ולא מצאתי סתירה מהותית אשר יש בה כדי להראות או להצביע על הפללה משמעותית או על רצון "לתפור תיק" לנאשם.

עדויות של י נתמכת בנשיכה הפיזית אשר נמצאה על חלקה הפנימי של זרועו, ואשר נסמכה אף על ידי תעודה רפואית תואמת ותמונות (ת/2 ות/4). מגעה של חלקה הפנימי של זרועו של י יכולה הייתה לבוא במגע רק עם פיו של הנאשם אשר הוחזק על ידו בלפיתה אחורית ולא באמצעות אביו או אחותו של הנאשם אשר ניסו להדפו, אך לא קרבו עם פניהם ושיניהם לידו, ועל אחת כמה וכמה לחלקה הפנימי אשר בה מצויים סימני הנשיכה.

משכך, הרי שלא ניתן לייחס נשיכה זו לאדם אחר מלבד הנאשם. באותה הדרך ניתן אף לשלול את ההנחה לפיה השוטר הננשך "פיברק" את עצם קיומה של הנשיכה והכל על מנת ליחסה לנאשם ולהפלילו, באשר "פיברק" שכזה היה מחייב את השוטר לחבול בעצמו ואולי אף לרתום את הרופא אשר ערך את התעודה הרפואית ולצרפו לקנוניה.

ניתן למצוא חיזוק לתזה זו אף בדבריו של השוטר הנוסף אשר העיד בפני. מפקח סמאני העיד בבטחה וניכר היה כי אינו מעוניין לפגוע בנאשם ו/או במשפחתו, והוא צמצם את עדותו להתרחשויות אשר ראה במו עיניו - מכות והדיפות, אך לא נשיכתו של י. למותר לציין כי אם רצה להפליל את הנאשם הרי שיכול היה לעשות זאת ולהעיד כי ראה את הנשיכה ובכך לסתום את הגולל על עמדתו של הנאשם ועל גרסתו, אך הוא לא עשה כן, ומשכך, קנויה לו טענת "מיגו" המצויה בתלמוד הבבלי ופירושה המילולי הוא "מתוך". רוצה לומר, מתוך שבחר להעיד עדות מצומצמת במידת הפללתה, ולא בחר עדות מפלילה יותר בהיקפה אשר עשויה הייתה להרע את מצבו של הנאשם, הרי שיש ליתן אמון בגרסתו, כפי שצוין לעיל.

גרסתו של הנאשם לפיה שוטרי תחנת עוז רקמו מזימה משותפת "להפילו" אינה מתיישבת, אם כן, עם דבריהם, עם

מעשיהם ועם דבריו שלו בסוף האירוע כי הוא "מצטער" על התנהגותו.

עדויותיהם של בני משפחת הנאשם לא היה בהן כדי להפיח חיים בגרסתו של הנאשם מאחר והם לא נכחו בחדר בו התקיים המאבק בין הנאשם לבין השוטרים המעורבים, ומשכך אין בכך כדי לשפוך אור על גרסתו.

נותרתי, אם כן, עם עדויותיהם האמינות של השוטרים ועם גרסת הנאשם שאין בה כדי להפריכן או כדי לעורר ספק סביר בנכונותן, ואשר אין בה "לסתום" את כל החורים הראייתיים הקיימים, לדעת ההגנה, בגרסת המתלוננים.

נשיכה, אם כן, קיימת, ומאבק אלים אף הוא קיים במארג הראייתי הקיים בתיק דנן. הקשר הסיבתי בין השניים ניצב מוצק ויציב, כפי שפורט לעיל. כך לעניין הנשיכה, וכך אף לעניין התנהגותו של הנאשם בתחנת המשטרה אשר אף בעניינה לא מצאתי בגרסתו הסבר סביר לכך. מי שסובל מכאבים בידיו בשל איזוקן, ראוי שיפנה לשוטר המוצב במקום וישטח את טענותיו בפניו. הנאשם בחר בדרך אחרת, ומשכך, בעיני, הסברו נותר בלתי סביר ולא מהימן.

משכך, נדמה כי נטל הראיה הנדרש בפלילים הורם אל מעבר לכל ספק סביר, ומעשיו של הנאשם הוכחו כדבעי, ועל כן אני מרשיעו במיוחס לו בכתב האישום.

כאן המקום לציין כי הנאשם הודה באחזקתו של סם מסוכן באותו החדר בו אירע האירוע נשוא כתב האישום, ומשכך הרי שיש להרשיעו אף בפרט אישום זה.

סופו של יום, הנאשם מורשע במיוחס לו בכתב האישום, על כל חלקיו.

ניתנה היום, ט' שבט תשע"ז, 05 פברואר 2017, במעמד הצדדים.